

Arrest

**nr. 344 844 van 15 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. WILLEMS
Jordaenskaai 16/001
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. WILLEMS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 4 april 2023 samen met haar drie minderjarige kinderen België binnen met haar paspoort en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 april 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 314 419 van 8 oktober 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 4 december 2024 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juni 2025 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1987 in de staat Merida. Op (...) 2009 trouwde u met L(...) F(...) B(...) B(...). Hierna verhuisde u naar Puerto Ordaz in de staat Bolivar. Daar woonden u en L(...) in het huis van uw schoonmoeder totdat jullie zelf een huis kochten in Puerto Ordaz. In 2012 keerde u terug naar het huis van uw moeder in Merida. Uw echtgenoot kwam mee. Op (...) 2012 beviel u van uw eerste dochter E(...) J(...). L(...) verhuisde in 2014 terug naar Puerto Ordaz omwille van een jobaanbieding. Hij heeft een technisch hoger diploma productiemangement en is hiernaast ook bezig met het herstellen van computers. Tussen 2007 en 2008 en tussen 2012 en 2013 was u actief bij de universitaire politieke partij beweging 13. In 2021 behaalde u een diploma Bioanalyse aan de universiteit de Los Andes in Merida. Hierna begon u aan een master Moleculaire Biologie. U combineerde het studeren met het werken in een klinisch laboratorium. Ook werkte u als onderzoekster aan de universiteit en was u methodologisch consultant voor het opstellen van thesissen. U maakte deze master niet af. Uw halfzus C(...) A(...) P(...) D(...) (CG (...)) verliet in april 2015 Venezuela en diende op 6 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 29 oktober 2018 werd zij de vluchtelingenstatus toegekend. In december 2016 ontmoette u 'D(...)', de toenmalige partner van M(...), de zus van L(...), toen u hen ging bezoeken in Puerto Ordaz. Iets later begon uw echtgenoot D(...) te assisteren in bouwprojecten. Dit nadat L(...) in 2017 ontslagen werd als toezichthouder in een distributiecentrum. L(...) en D(...) bouwden een vertrouwensrelatie op en in juni 2018 gaf D(...) drie computers aan L(...). Hij vroeg aan uw echtgenoot om twee computers te formateren en er wat programma's op te downloaden, de andere computer was vergrendeld. In juli 2018 ontdekte M(...) meerdere identiteitskaarten van D(...). Ze ging bij hem weg. In september 2018 ontving uw echtgenoot een oproep van D(...) waarin hij werd gevraagd de vergrendelde computer te overhandigen aan zijn neef. L(...) deed dit. Later kwam jullie te weten dat de neef van L(...) het land verlaten had omwille van belangen. In oktober 2018 werd 'D(...)', ook gekend als D(...) H(...) O(...), gearresteerd. Hij had op 22 juni 2016 drie personen gedood in Madrid en werd sindsdien gezocht door Interpol. U verhuisde in 2018 naar het huis van uw broer in Merida. Hiervoor woonde u bij uw moeder. In december 2018 kreeg u een telefonische oproep van ene C(...), die vroeg naar uw schoonmoeder. U gaf het telefoonnummer van uw echtgenoot. In februari 2019 werd L(...) gebeld en werd hem om informatie omtrent D(...) gevraagd. Hij zei geen informatie te hebben en sloot het gesprek af. In maart 2019 werd er door een onbekende man op uw ruit geklopt. Hij zei uw naam en vroeg om open te doen. U weigerde dit. Na een tiental minuten ging de man weg. U vertelde dit aan L(...) en hij besloot terug naar Merida te verhuizen. Op 20 april 2019 was u op uitstap met uw echtgenoot, uw dochter en uw moeder toen jullie werden overvallen. Ze vroegen waar 'de gsm's' waren en fouilleerden uw echtgenoot. U zei dat uw gsm in uw handtas lag en ze die mochten nemen. Hierna vroegen de gewapende en gemaskerde mannen waar de gsm van uw echtgenoot was. Ze zeiden ook zijn naam. De gsm van L(...) werd afgenomen en de mannen vertrokken. Op 10 januari 2020 merkte u toen u naar huis terugkeerde dat het slot geforceerd was. U probeerde hierover klacht in te dienen maar dat werd niet geaccepteerd. Twee dagen later belde uw broer C(...) om te zeggen dat er was ingebroken in het huis in Puerto Ordaz. De resterende twee computers van D(...) werden hierbij gestolen. In de loop van dat jaar merkten jullie geregeld 'tupamaros' – die deel uitmaken van de aan de overheid gelieerde colectivos – in de omgeving van jullie huis. U en uw echtgenoot werden belaagd en bedreigd. Op (...) 2020 beviel u van uw zoon E(...) D(...). In diezelfde maand fouilleerde een politieofficier uw echtgenoot zonder enige aanleiding en onderzocht hij jullie auto en motor. Hij nam ook voedsel van jullie af. U probeerde hierna klacht in te dienen bij het openbaar ministerie (OM). Daar zeiden ze dat het OM niet de aangewezen instelling hiervoor was en werd u doorverwezen. U nam verder geen actie. Op 9 januari 2021 ontving uw echtgenoot een uiteen gehaalde computer van de 13-jarige Di(...) M(...), een mede-kerkganger uit de buurt. Di(...) vroeg om de computer te deblokken. L(...) ging akkoord en nam de computer mee naar huis. Terwijl uw echtgenoot de harde schijf aan het deblokken was, ontdekte hij dat de computer tot een ambtenaar van de Cuerpo de Investigaciones Cientificas, Penales y Criminalísticas (CICPC) behoorde genaamd B(...) C(...). Op de harde schijf stonden enorm veel beelden van kindermisbruik. Uw echtgenoot riep u erbij en toonde u een deel van de beelden. Jullie probeerden hierna Di(...) te bereiken, maar dit lukte niet. De volgende dag gingen jullie naar de kerk met het plan om Di(...) hierover aan te spreken. Di(...) daagde echter niet op. Toen jullie diezelfde dag naar huis gingen, merkten jullie dat er ingebroken was in jullie huis. De computer van de CICPC-ambtenaar was weg. Zo'n maand later, op 12 februari 2021, werden jullie om één uur 's nachts wakker gemaakt door twee mensen van de inlichtingendienst die op zoek waren naar uw echtgenoot. Ze fouilleerden L(...) en doorzochten het huis zonder enig bevel of uitleg. De volgende dag vertelde uw moeder dat mensen van de CICPC naar haar huis waren gekomen en vragen over u hadden gesteld. Vanaf dat ogenblik merkten jullie veel politieagenten op motorfietsen op in de buurt van jullie huis. In het midden van 2021 kwamen politieagenten jullie huis doorzoeken zonder gerechtelijk bevel daartoe. Ze stelden hierbij vragen over computers die in het huis lagen. In december 2021 werd u achtervolgd door een man toen u naar huis terugkeerde van uw moeder. In februari 2022 werden u en L(...) tegengehouden door een officier die jullie motor wilde inhouden. Wanneer jullie de reden hiervoor vroegen, zei hij dat jullie "wel wisten wat ze wilden". U probeerde hierna een klacht in te dienen bij het OM, maar dat lukte niet. In de periode hierna hield de aanwezigheid van de tupamaros aan. U probeerde opnieuw een klacht in te dienen, maar dit lukte opnieuw niet. Op (...) 2022 beviel u van een derde kind genaamd E(...) J(...). Op 2 november 2022 ontving uw echtgenoot een oproep dat hij voor december in Puerto Ordaz moest zijn, anders zou één van zijn kinderen vermoord worden. Hij deed hierna een poging tot zelfdoding. Op 26 november vertrok hij uiteindelijk

naar Puerto Ordaz. In december werd uw dochter achtervolgd en achternagelopen door onbekende mannen toen ze van school terugkwam. In januari 2023 verhuisde u omwille van de belaging naar een ander huis in Merida. Eind januari ontving uw echtgenoot nog een oproep met de boodschap dat ze u al opnieuw hadden opgespoord. U besloot het land te verlaten. U verliet Venezuela samen met uw drie kinderen op 30 maart 2023 legaal vanuit de luchthaven van Caracas. Uw echtgenoot kon niet meekomen aangezien hij niet aan een paspoort geraakte. U vloog naar Lissabon en verder naar Brussel. U kwam hier aan op 31 maart 2023 en diende op 5 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Uw drie kinderen E(...) B(...) P(...) (nationaal nummer (...)), E(...) B(...) P(...) (nationaal nummer (...)) en E(...) D(...) B(...) P(...) (nationaal nummer (...)) staan op de bijlage van uw verzoek. In januari 2024 werd uw echtgenoot nogmaals opgebeld en werd hem een ultimatum voorgeschoteld om alle informatie die hij had over de computers te delen. Uw echtgenoot besloot na overleg met een bevriende politieambtenaar om klacht in te dienen bij de politie omtrent de diefstal van de computers, zodat hij een bewijs had dat hij niet langer in het bezit was van die computers. De politie weigerde echter om de klacht in ontvangst te nemen. Op 18 februari 2024 ontving u een oproep van een privénummer. Toen u opnam klonk er een mannenstem die Latijns-Amerikaans Spaans sprak en u vroeg of hij met mevrouw C(...) sprak. U vroeg wie hij was, waarop de oproep werd verbroken. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de Venezolaanse autoriteiten en veiligheidsdiensten. U vreest dat u, uw echtgenoot of één van uw kinderen schade zullen oplopen, ontvoerd of verwond zullen worden, of zelfs gedood zullen worden.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en uw paspoort, de identiteitskaart van uw echtgenoot, het paspoort van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw werkbadge, uw diploma, uw strafregister, foto's van de inbraak, screenshots van telefoonoproepen en spraakberichten, foto's van u en uw familie en van M(...) en D(...), een krantenartikel over D(...) en een krantenartikel over B(...) C(...), en een inventaris van de verschillende documenten, een audiobericht van een conversatie tussen een vriend van uw echtgenoot en een agent omtrent het indienen van een klacht.

Op 30 april 2024 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen omtrent een situatie met een persoon genaamd D(...) en een andere situatie waarbij uw echtgenoot een computer van een CICPC-ambtenaar in handen kreeg. U maakte dan ook niet geloofwaardig dat u en uw familie problemen kregen met de Venezolaanse ordediensten. Daarenboven maakte u niet aannemelijk bij terugkeer problemen te zullen kennen omwille van uw beperkt politiek engagement als student en de job van uw broer bij de oppositie. Bovendien slaagde u er niet in een vrees voor vervolging wat betreft uw dochter in concreto aan te tonen. De veiligheidssituatie in uw regio noopte tenslotte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op 24 mei 2024 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing van het CGVS werd op 8 oktober 2024 bevestigd door de RvV. U diende geen cassatieberoep in.

Op 16 oktober 2024 diende uw dochter E(...) B(...) P(...) (CGVS (...)) – die tijdens uw eerste verzoek op uw bijlage stond – een eigen verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar haar land van herkomst vreest zij gevaar te lopen door de situatie van uw echtgenoot en u. Ook vreest zij dat u zal worden gevangengenomen en dat zij dan alleen zal overblijven. Ook wil uw dochter niet terugkeren omdat zij hier naar school gaat en dit wil afwerken.

Op 4 december 2024 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In tegenstelling tot uw eerste verzoek staan uw kinderen niet op de bijlage van uw tweede verzoek. U verklaart dat de evenementen anders zijn sinds uw vorig verzoek en uw echtgenoot andere bedreigingen heeft ontvangen en hierdoor is moeten onderduiken in de jungle dicht bij de Braziliaanse grens. Voorts verklaart u geselecteerd te zijn om als observator te werken tijdens de verkiezingen. U kon dat niet doen aangezien u niet in het land was. Verder verklaart u bij terugkeer problemen te zullen kennen omwille van uw politieke uitingen op sociale media. U legt uit dat leden van de Unidades de Batalla Hugo Chavez (UBCH) op 19 augustus 2024 naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u. Ze hebben hierbij de zonen van uw broer ontvoerd. De UBCH vertelde aan de politie dat deze bevelen van Caracas kwamen en dit de procedure was voor observators van de verkiezingen. Bovendien verklaart u dat de politie naar het huis van uw broer gingen om hem te intimideren. Ze vroegen of hij familie in het buitenland had en zeiden hierbij dat deze familieleden beter zouden oppassen. In januari – begin februari werd uw andere broer meegenomen, mishandeld en afgeperst door de politie. U begon hierna uw sociale media activiteiten te verminderen omdat u bang was dat uw familieleden verder zouden worden aangevallen. Daarenboven verklaart u dat er mensen zijn die toekomen in de luchthaven en worden gearresteerd en zelfs verdwijnen. U zegt hier nog over dat u bijkomend zult worden beschouwd als verrader omdat u ergens anders asiel hebt aangevraagd. Ten slotte zegt u zich vorig jaar te hebben

ingeschreven bij de politieke partij Vente Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u het welzijn en de fysieke en mentale integriteit van u en uw kinderen. U vreest te worden gearresteerd, ontvoerd of gemarteld te worden.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw werkbadge, uw diploma, uw blanco strafregister, foto's van de inbraak van januari 2021, foto's van D(...), een volmacht van het opvragen van een klacht, sociale media publicaties, een oproeping voor observator van de verkiezingen, berichten en foto's omtrent de inbraak van augustus 2024, krantenartikelen omtrent de situatie in Venezuela en de inventaris van uw documenten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U verklaart in het kader van uw tweede verzoek opgevolgd te worden door een psychotherapeut (zie verklaringen volgend verzoek d.d. 23.05.2025 (hierna verklaringen volgend verzoek), punt 13). Dit wordt echter niet ondersteund door enige attesten. Ook haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevroegd werd (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, d.d. 23.05.2025). Evenmin stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dergelijke noden vast in uw hoofde (ibid.). Hieruit kan dus niet afgeleid worden dat u zou lijden aan psychische problemen die dermate ernstig zouden zijn, dat zij een normaal procedureverloop in het gedrang zouden brengen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen die u en uw familie in Venezuela hadden. Ook maakte u niet aannemelijk bij terugkeer problemen te zullen kennen omwille van uw beperkt politiek engagement als student en de job van uw broer bij de oppositie. De veiligheidssituatie in uw regio noopte tenslotte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name dat uw echtgenoot andere bedreigingen heeft gekregen en zich momenteel in de jungle nabij de Braziliaanse grens begeeft (verklaring volgend verzoek, punt 17), dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd. De

verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien dient erop gewezen dat u geen enkel bewijs neerlegt van deze nieuwe bedreigingen.

U legt opnieuw foto's voor van de inbraak en foto's waarop D(...) te zien is (groene map, stuk 3). Zoals hierboven reeds beschreven werd uw vorig verzoek afgewezen omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Dit werd eveneens door de RvV bevestigd. U slaagt er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen door dezelfde documenten neer te leggen.

U maakt voorts niet aannemelijk dat uw familie in Venezuela problemen kreeg omwille van uw activiteiten op sociale media en omdat u werd uitgenodigd om (reserve)lid te zijn bij een stembureau voor de presidentiële verkiezingen in 2024.

Uw bereik op uw sociale media-profielen en de omvang van uw activiteiten blijkt ten eerste erg beperkt. U legt screenshots voor van uw profiel op X en op Instagram (groene map, stuk 5). Er dient opgemerkt dat u op X slechts 38 volgers hebt en op Instagram 410 (ibid.). Uit de screenshots blijkt verder ook dat u op X enkel andere mensen hun berichten deelt en geen eigen berichten plaatst en u op Instagram enkel in de maand augustus van het jaar 2024 berichten hebt gedeeld (ibid.).

U toont verder ook niet concreet aan dat uw activiteiten bekendheid zouden genieten bij de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling van de Venezolaanse overheid zou kunnen brengen dat u bij een terugkeer gevaar zou lopen.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt verder nog dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Ook is er sprake van infiltratie en spionage in landen en steden in het buitenland met grote concentraties Venezolaanse migranten, zoals Colombia, Miami en Madrid. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die op sociale media de politieke situatie in Venezuela bekritisieren hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

U verklaart verder dat u als observator voor de verkiezingen bent opgeroepen en uw familie hierdoor problemen heeft gekregen (verklaring volgend verzoek, punt 17). U legt een screenshot neer van uw oproeping (groene map, stuk 6). In de oproeping staat te lezen dat u bent geselecteerd als vierde reserve lid in uw stembureau (ibid.). U verklaart hier nog over dat de vraag binnenkwam via de pagina van de Nationale Raad van de verkiezingen (CNE) (verklaring volgend verzoek, punt 17). Er wordt echter nergens vermeld dat u als verkiezingsobservator/waarnemer moet werken waarbij u verantwoordelijk zou zijn voor het toezicht op eerlijke en democratische verkiezingen. U verklaart verder dat leden van de UBCH uw huis zijn binnengetreden, de zonen van uw broer hebben ontvoerd en alles in het huis hebben vernield (verklaring volgend verzoek, punt 17). U zegt verder nog dat de UBCH aan de politie verklaarde dat dit de procedure is voor observators (ibid.). Het is geheel ongeloofwaardig dat de UBCH elk (reserve)lid van elk kiesbureau gaat intimideren door hun huis binnen te vallen, alles te vernielen en zelfs familieleden te ontvoeren. Te meer omdat de CNE een overheidsorgaan is gedomineerd door regeringsloyalisten (blauwe map, stuk 1).

Bovenstaande doet concluderen dat u niet aannemelijk maakt dat uw familie in Venezuela problemen kreeg omwille van uw oproeping als vierde reserve lid van uw kiesbureau. Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat u hier bij terugkeer problemen door zou kennen.

Waar u verklaart dat u zich vorig jaar online hebt ingeschreven bij de Vente Venezuela partij en lid was voor de verkiezingen (verklaring volgend verzoek, punt 18) dient opgemerkt dat dit een blote bewering is die u niet staft met enig concreet bewijs. Bovendien maakt u niet duidelijk of en hoe de Venezolaanse overheid op de

hoogte zouden zijn van een online inschrijving tot een oppositiepartij. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u door uw lidmaatschap bij Vente Venezuela, die verder ook niet aangetoond is, in het vizier zou komen van de Venezolaanse autoriteiten noch dat u hierdoor problemen zou kennen. Ten slotte werd er in de beslissing van het CGVS reeds geoordeeld dat u niet aannemelijk maakte bij terugkeer problemen te zullen kennen omwille van uw beperkt politiek engagement als student en de job van uw broer bij de oppositie. Dit werd bevestigd door de RvV.

U verklaart ten slotte dat er mensen zijn die toekomen in de luchthaven in Venezuela en worden gearresteerd en zelfs verdwijnen (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Ook verklaart u te vrezen als verrader te worden beschouwd omdat u hier een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (verklaring volgend verzoek, vraag 24). U legt hierbij krantenartikelen neer omtrent de situatie van een groep afgewezen verzoekers uit IJsland die bij hun gedwongen terugkeer werden aangehouden (groene map, stuk 8).

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U reisde namelijk legaal naar België met een paspoort.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw tweede verzoek kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

U legt opnieuw uw paspoort (groene map, stuk 1), identiteitskaart (groene map, stuk 2), rijbewijs (ibid.), werkbadge (ibid.), diploma (ibid.) en blanco strafregister (ibid.) neer. Er werd reeds geoordeeld dat deze documenten informatie bezitten over aspecten van uw identiteit en leven in Venezuela en deze niet meteen ter discussie staan.

Wat betreft de berichten tussen u en uw moeder omtrent de situatie met de zonen van uw broer (groene map, stuk 7) en foto's van de inbraak in augustus 2024 (ibid.) dient opgemerkt dat hier geen bewijswaarde kan worden toegekend door de mogelijke inscenering en manipulatie. Documenten kunnen louter een ondersteunende functie hebben en zijn niet in staat de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw verklaringen op te heffen.

U legt verder nog een volmacht voor in het kader van het opvragen van een klacht (groene map, stuk 4). Zoals hierboven reeds beschreven kunnen documenten louter een ondersteunende functie hebben. De bewijswaarde hiervan is dan ook zeer relatief.

Wat betreft de algemene krantenartikelen (groene map, stuk 8) omtrent de situatie in Venezuela dient opgemerkt dat dit slechts een algemene omkadering bevat en u niet in concreto aantoont hoe die van toepassing zijn op uw eigen situatie.

De inventaris die u voorlegt van de verschillende documenten (groene map, stuk 9) bevat louter informatie over de door u neergelegde documenten.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de

aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept ze de schending van de materiële motiveringsplicht in.

Verzoekster bekritiseert vooreerst dat ze enkel een interview gehad heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), wat volgens haar een zeer beperkt en kort interview was. Zij stelt dat zij hier niet alle details en de nodige uitleg heeft kunnen geven en meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris niet over alle relevante informatie beschikte om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Ze wenst tevens te benadrukken dat niet de nodige aandacht werd gegeven aan de vragen 18 tot en met 21, die nochtans zeer relevant zijn in het kader van de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Voorts licht verzoekster toe dat het logisch is dat zij haar verhaal opnieuw start bij de redenen voor het verlaten van haar land van herkomst en stelt zij dat deze uiteraard niet veranderd zijn. Zij stelt dat ze getracht heeft hieromtrent bijkomend bewijsmateriaal te verzamelen, maar dit niet gelukt is. Verzoekster wijst erop al eerder te hebben uiteengezet dat het in Venezuela uitermate moeilijk is om een klacht in te dienen en om hiervan een kopie te bekomen. Ze stelt dat ze de politiediensten via haar moeder meermaals verzocht heeft om een kopie van haar klacht, maar steeds het antwoord kreeg dat ze dit persoonlijk moest opvragen, wat onmogelijk is gelet op het feit dat ze thans in België verblijft. Verzoekster herhaalt dat ze haar zus een officiële volmacht heeft gegeven om een kopie van de door haar neergelegde klacht te vragen, maar ze ook aan haar geen kopie willen overmaken (stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Zij voegt toe dat het algemeen bekend is dat het politieke systeem in Venezuela niet standvastig is en dat er sprake is van arbitrair machtsmisbruik, ook op het niveau van de veiligheids- en ordediensten. Dit is volgens haar nog verergerd sinds de laatste presidentsverkiezingen. Dat zij geen bijkomende bewijzen kan voorleggen met betrekking tot de feiten waarom zij het land verlaten heeft, kan haar dan ook niet kwalijk worden genomen, aldus verzoekster. Verder voert verzoekster aan dat er tijdens haar verschillende interviews nauwelijks inconsistenties zijn vast te stellen en, gelet op de vele details en verschillende data gegeven in beide interviews, er dan ook dient te worden aangenomen dat het verhaal waarachtig is.

Verzoekster benadrukt vervolgens dat haar echtgenoot ondergedoken leeft in de jungle, en hij geenszins een normaal leven kan leiden gelet op de aanhoudende bedreigingen.

Vervolgens gaat verzoekster in op de houding van Venezuela ten opzichte van terugkerende vluchtelingen. Zij wijst op de door haar bijgebrachte artikels met betrekking tot de situatie in Venezuela na de presidentsverkiezingen (stukkenbundel verzoekster, stuk 7) en meent dat zij, in tegenstelling tot wat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) wordt beweerd, zij wel degelijk een groot risico loopt aangehouden en opgesloten te worden wanneer zij terugkeert naar Venezuela. Zij bekritiseert in dit kader dat de adjunct-commissaris zich baseert op de COI Focus "*Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*" van 13 mei 2024, aangezien deze dateert van voor de verkiezingen, waarna de situatie grondig gewijzigd is, en deze COI Focus voornamelijk betrekking heeft op de situatie waarbij personen het land verlaten hebben om humanitaire redenen en nadien vrijwillig terugkeren, en niet op personen die vertrokken zijn omwille van politieke of andere redenen. Zij licht verder toe dat zij Venezuela oorspronkelijk niet omwille van politieke redenen verlaten heeft, maar wel een uitgesproken politieke mening heeft, waardoor zij een groot risico loopt bij terugkeer. Zij stelt zich aangesloten te hebben bij de partij Vente Venezuela en deze visie uitvoerig te hebben gedeeld op haar sociale media. Zij wijst er voorts op dat uit verschillende artikels blijkt dat de laatste maanden zeer veel arrestaties gebeurd zijn van mensen die op sociale media hun ongenoegen uitten met betrekking tot het regime. Verzoekster wenst tevens op te merken dat zij niet enkel gedurende de maanden juli en augustus van het jaar 2024 berichten heeft geplaatst maar zij dit op heden nog steeds doet (stukkenbundel verzoekster, stuk 7), hoewel zij de frequentie ervan geminderd heeft gelet op de vrees voor negatieve gevolgen voor haar familie. Zij stelt dat hier ten onrechte geen aandacht aan is besteed en wijst erop verschillende artikels te hebben bijgevoegd waaruit blijkt dat verschillende personen zonder meer gearresteerd en opgesloten werden omwille van hun politieke uitingen op sociale media. Zij verwijst tevens naar wetgeving in dit verband (*Ibid.*, stuk 8). Zij betwist verder dat de kans zeer klein is dat de Venezolaanse overheid kennis zou hebben van haar posts op sociale media gelet op het beperkt aantal volgers en herhaalt in dit verband dat haar familie reeds werd aangesproken op haar posts. Zij meent dat het zeker niet ondenkbaar is dat haar gsm zal worden uitgelezen in het kader van een ondervraging of aanhouding bij terugkeer en de autoriteiten dus snel haar standpunt zullen kennen. Tevens wijst zij erop dat ze zonder aankondiging haar baan als onderzoeker bij een publieke instelling heeft opgezegd, hetgeen een verhoogd wantrouwen wekt en dus een grotere mate van toezicht met zich zal meebrengen. Zij meent wel degelijk een persoonlijk risico te lopen om aangehouden en opgesloten te worden.

Verzoekster voert verder aan dat dit risico nog groter is nu zij niet is komen opdagen voor de verkiezingen. Zij betoogt dat het louter niet aanwezig zijn bij de verkiezingen voldoende is om verschillende maanden gevangenisstraf te krijgen en stelt dat uit haar relaas blijkt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van haar

afwezigheid bij de verkiezingen en hier zwaar aan tillen. Zij vervolgt dat als zij zou worden opgesloten, haar drie minderjarige kinderen alleen zullen achterblijven.

Voorts laat verzoekster nog gelden dat zij thans in behandeling is bij een psychologe, ter staving waarvan zij verwijst naar het gevoegde mailverkeer (stukkenbundel verzoekster, stuk 9). Zij meent dat in Venezuela haar *“psychologische gesteldheid (...) alleen maar verder naar beneden (zal) gaan”*, zeker nu daar geen goede begeleiding kan worden voorzien.

3.1.2. Verzoekster voegt, blijkens de inventaris, bij haar verzoekschrift de volgende stavingstukken:

- “1. *Identiteitsbewijzen*
2. *Foto’s inbraak woning 2020 en D(...)*
3. *Volmacht opvragen klacht*
4. *Social media posts*
5. *Oproeping verkiezingen*
6. *Foto’s en berichten met betrekking tot de inbraak 2024*
7. *Artikelen met betrekking tot huidige situatie in Venezuela na de verkiezingen*
8. *Wetten op basis waarvan verzoekster kan worden aangehouden*
9. *Mails psycholoog dd. 25.06.2025*
10. *Bijlage 26quinquies*
11. *Aanstelling BJB dd. 18.02.2025*
12. *Kopie eerste interview 23.05.2025*
13. *Kopie beslissing dd. 20.06.2025”*

3.2. Nieuwe elementen

Op 17 oktober 2024 legt verzoekster bij de Raad nogmaals de stukken neer die reeds zijn gevoegd bij haar verzoekschrift, alsmede de volgende bijkomende stukken:

- “14. *Verslag psycholoog dd. 14.06.2025*
15. *Reis advies België – bevestigen willekeurige arrestaties*
16. *Artikelen met betrekking tot recente onrust*
17. *VN rapport met betrekking tot politieke vervolgingen*
18. *Artikel met betrekking tot vrijlating ‘D(...)’ Dahud Hanid Ortiz”*

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van het CGVS met betrekking tot verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster opnieuw verwijst naar de reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangehaalde problemen met, en vrees voor, de Venezolaanse ordediensten in verband met computers die haar echtgenoot voor een zekere D. in bewaring zou hebben genomen en een andere computer van een ambtenaar van de CICPC die hij in handen zou hebben gekregen. Zij voegt toe dat haar echtgenoot andere bedreigingen heeft ontvangen en is moeten vluchten naar de jungle dicht bij de Braziliaanse grens. Tevens verklaart zij geselecteerd te zijn om als observator te werken bij de verkiezingen, maar zij dit niet kon doen omdat ze niet in het land was. Op 19 augustus 2024 zouden leden van de UBCh naar verzoeksters huis gekomen zijn op zoek naar haar en er alles vernield hebben. Daarbij zouden zij aan de politie verklaard hebben dat ze handelden op bevel van de autoriteiten in Caracas en dat dit de procedure is voor observators van de verkiezingen. Verzoekster voegt verder toe dat ze problemen zal kennen bij een eventuele terugkeer omwille van haar politieke uitingen op sociale media. Bovendien verklaart ze te worden beschouwd als een verrader omdat ze ergens anders asiel heeft aangevraagd. Verzoekster voegt verder nog toe dat ze ingeschreven is bij de politieke partij Vente Venezuela. Zij stelt bij terugkeer naar Venezuela te vrezen dat zij zal worden gearresteerd, ontvoerd of gemarteld en dat men haar kinderen pijn zal berokkenen. Ter staving van haar huidige verzoek legt ze tijdens de administratieve procedure kopieën neer van haar paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, werkbadge, diploma, blanco strafregister, foto's van de inbraak in haar woning van januari 2021, foto's van D., een volmacht betreffende het opvragen van een klacht, publicaties op sociale media, een oproeping voor de verkiezingen, berichten en foto's omtrent de inbraak in augustus 2024 en krantenartikels omtrent de situatie in Venezuela neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, verklaring volgend verzoek, vragen 17, 18, 20 en 24; stuk 4, 'Documenten').

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name dat uw echtgenoot andere bedreigingen heeft gekregen en zich momenteel in de jungle nabij de Braziliaanse grens begeeft (verklaring volgend verzoek, punt 17), dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien dient erop gewezen dat u geen enkel bewijs neerlegt van deze nieuwe bedreigingen.

U legt opnieuw foto's voor van de inbraak en foto's waarop D(...) te zien is (groene map, stuk 3). Zoals hierboven reeds beschreven werd uw vorig verzoek afgewezen omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Dit werd eveneens door de RvV bevestigd. U slaagt er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen door dezelfde documenten neer te leggen.”

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat de motieven waardoor zij haar land van herkomst verlaten heeft uiteraard niet veranderd zijn, en het logisch is dat zij haar verhaal opnieuw start bij de redenen voor het verlaten van haar land van herkomst, doch doet hiermee geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de verklaringen die zij in het kader van haar huidig verzoek aflegt, voortbouwen op reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en zij bovendien geen enkel bewijs neerlegt van deze nieuwe bedreigingen. Verzoekster herhaalt verder louter dat het in Venezuela uitermate moeilijk is om een klacht in te dienen en hiervan een kopie te bekomen, maar doet hiermee evenmin afbreuk aan het bovenstaande. Zij wijst andermaal op de volmacht die ze aan haar zus gegeven heeft om een kopie op te vragen van de klacht die zij zou hebben neergelegd (stukkenbundel verzoekster, stuk 3), doch dit document kan niet méér aantonen dan dat, met name dat verzoekster haar zus gemachtigd heeft om voor haar een kopie te bekomen van een klacht die zij zou hebben ingediend, en niet dat verzoekster deze klacht ook effectief heeft

ingediend. Waar zij verder in dit kader aanvoert dat haar niet verweten kan worden dat zij geen bijkomende bewijzen kan voorleggen met betrekking tot de feiten waarom zij het land verlaten heeft, wijst de Raad erop dat dit haar niet verweten wordt in de bestreden beslissing, maar daarin wel terecht wordt vastgesteld dat zij geen enkel bewijs neerlegt van de nieuwe bedreigingen waarvan haar echtgenoot het slachtoffer zou zijn geworden. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat haar relaas de waarheid is, daar er tijdens haar verschillende interviews nauwelijks inconsistenties vast te stellen zijn, hoewel zij hierbij vele details en data gaf. De Raad merkt op dat de bijkomende verklaringen die verzoekster in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aflegt, de eerdere beoordeling in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, dewelke bevestigd werd door de Raad bij het arrest met nummer 314 419 van 8 oktober 2024, niet kunnen wijzigen. Verzoekster herhaalt verder louter nog dat haar man ondergedoken is, waarmee zij zich andermaal slechts beperkt tot een blote bewering. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij vaststelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar familie in Venezuela problemen kreeg omwille van haar activiteiten op sociale media en/of omdat ze werd uitgenodigd om (reserve)lid te zijn bij een stembureau voor de verkiezingen in 2024 maar niet kwam opdagen.

Te dezen wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster geen coherente en aannemelijke verklaringen aflegt over het tijdstip en de manier waarop zij haar online gedrag al dan niet zou hebben aangepast in reactie op de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten ten aanzien van haar familie in Venezuela. Verzoekster verklaart dat zij in de periode van de verkiezingscampagnes en de presidentiële verkiezingen van juli 2024 veel gepubliceerd heeft over de fraude en wantoestanden onder Nicolas Maduro en dat zij tot midden september, begin oktober publiceerde *“op een constante manier”*. Dit impliceert dat zij vanaf dan minder frequent of regelmatig politiek actief was op haar sociale media. Verder in haar verklaringen verwijst zij naar de wet die op 29 november 2024 in werking trad (Organische wet van Simon Bolivar) op basis waarvan het voor de Venezolaanse regering mogelijk is om (gepercipieerde) tegenstanders aan te pakken, waaronder mensen die hun opinies ten opzichte van de regering uiten en mensen die de verkiezingen als frauduleus beschouwen. Zij herhaalt dat zij dit gedurende de hele verkiezingsperiode heeft gedaan en voegt in dit verband toe dat zij haar publicaties begon te verminderen omdat ze bang was dat haar familie in Venezuela zou worden aangevallen. Aldus is verzoeksters suggestie als zou de inwerkingtreding van voormelde wet haar ertoe hebben aangezet minder frequent haar ongenoegen over de Venezolaanse regering kenbaar te maken op sociale media niet te verenigen met haar eerdere verklaring dat zij niet meer constant publiceerde vanaf halverwege september of begin oktober, zijnde zo'n twee maanden vóór de inwerkingtreding van voormelde wet. Bovendien zouden er op 19 augustus 2024 leden van de UBCh haar thuis komen zoeken zijn en daarbij de zonen van haar broer hebben ontvoerd, het huis binnengevallen zijn en alles hebben vernield. De politie zou haar broer bedreigd hebben en hem gezegd hebben dat zijn familie in het buitenland beter zou moeten letten op de familie die zich in Venezuela bevindt (AD, stuk 6, verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dat verzoekster in die context van ernstige en directe bedreigingen ten aanzien van haar familie in Venezuela nog doorgaat met het regelmatig publiceren van regeringskritische berichten tot halverwege september of begin oktober, dan wel tot de inwerkingtreding van voormelde wet eind november, en hier *nota bene* niet volledig mee stopt maar haar online oppositieactiviteiten louter “vermindert”, is niet logisch. Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift tot op heden regeringskritische berichten te posten op sociale media en voegt hiervan meerdere screenshots (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Nochtans verklaarde zij dat in januari of februari 2025 haar andere broer uit zijn huis werd meegenomen door de politie en naar hun kantoor werd gebracht waar hij zou zijn mishandeld en later ook afgeperst, feiten waartegen hij tevergeefs klacht zou hebben proberen indienen (AD, stuk 6, verklaring volgend verzoek, vraag 17). Verzoeksters gedrag valt hoegenaamd niet te rijmen met haar beweerde vrees voor aanvallen tegen haar familie in Venezuela en het feit dat dergelijke aanvallen en intimidaties al zouden hebben plaatsgevonden.

Verder kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overweegt:

“U toont verder ook niet concreet aan dat uw activiteiten bekendheid zouden genieten bij de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling van de Venezolaanse overheid zou kunnen brengen dat u bij een terugkeer gevaar zou lopen.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt verder nog dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten op profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Ook is er sprake van infiltratie en spionage in landen en steden in het buitenland met grote concentraties Venezolaanse migranten, zoals Colombia, Miami en Madrid. De

situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die op sociale media de politieke situatie in Venezuela bekritisieren hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de adjunct-commissaris ten onrechte stelt dat de autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van haar politieke posts, daar zij tijdens haar gehoren reeds verklaarde dat haar familie erop werd aangesproken, herhaalt zij louter haar eerdere verklaringen, doch maakt zij niet concreet aannemelijk dat zij omwille van haar activiteiten op sociale media in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse overheid zou staan. Bovendien stelt de Raad vast dat de verklaringen waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift specifiek verwijst betrekking hebben op een waarschuwing die haar broer ontvangen zou hebben om in de kerk niets uit te spreken tegen de regering, maar hieruit niet blijkt dat haar broer gewaarschuwd zou zijn naar aanleiding van haar berichten op sociale media (AD, stuk 6, verklaring volgend verzoek, vraag 17). Verzoekster wijst er verder op dat uit verschillende gevoegde artikels blijkt dat de laatste maanden zeer veel arrestaties gebeurden van mensen die op sociale media hun ongenoegen uitten met betrekking tot het regime en voegt tevens wetgeving op basis waarvan arrestaties gebeuren omwille van politieke uitingen tegen het regime op sociale media (stukkenbundel verzoekster, stukken 7 en 8), doch maakt zodoende niet *in concreto* aannemelijk dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar kritische berichten op sociale media én haar of haar familie omwille daarvan (zullen) viseren, de voorgaande vaststellingen mede in acht genomen.

Waar verzoekster thans in het kader van haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming aanvoert dat zij als observator voor de presidentsverkiezingen van juli 2024 is opgeroepen en haar familie hierdoor problemen gekregen heeft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster hier met geen woord over heeft gerept in het kader van haar beroep tegen de weigeringsbeslissing die werd genomen met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming. Nochtans blijkt uit de neergelegde oproeping dat die dateert van juni 2024 (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 6) en verklaart verzoekster dat de inval door de UBCh bij haar thuis, waarbij de inboedel zou zijn vernield en de zonen van haar broer zouden zijn ontvoerd, plaatsvond op 19 augustus 2024, ter staving waarvan zij tevens enkele berichten en foto's neerlegt (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 7). De vaststelling dat verzoekster, zonder enige uitleg, heeft nagelaten tijdens voormelde beroepsprocedure melding te maken van deze vermeende feiten en de stukken ter staving ervan voor te leggen in een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting op 11 september 2024, is van aard de geloofwaardigheid ervan ernstig te schaden.

De Raad dient verder in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat uit het document dat verzoekster neerlegt niet blijkt dat zij zou zijn opgeroepen als observator, maar wel als vierde reservelid (stukkenbundel verzoekster, stuk 5; AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 6). Waar zij nog stelt dat uit haar relaas blijkt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van haar afwezigheid bij de verkiezingen, stelt de Raad vast dat zij dit niet aannemelijk maakt, daar het niet geloofwaardig is dat de UBCh elk (reserve)lid van elk kiesbureau gaat intimideren door hun huis binnen te vallen, te intimideren en zelfs familieleden te ontvoeren, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt en door verzoekster niet concreet wordt weerlegd.

Verder herhaalt verzoekster in haar verzoekschrift dat ze zich heeft aangesloten bij de politieke partij Vente Venezuela. Door louter haar verklaringen te herhalen, doet zij echter geen afbreuk aan het feit dat dit een blote bewering is die zij niet staaft met enig begin van bewijs, en maakt zij evenmin duidelijk of en hoe de Venezolaanse overheid op de hoogte zouden zijn van een online inschrijving bij een oppositiepartij. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij door dit lidmaatschap, dat ze niet weet aan te tonen, in het vizier zou komen van de Venezolaanse autoriteiten.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog het volgende gesteld:

“U verklaart ten slotte dat er mensen zijn die toekomen in de luchthaven in Venezuela en worden gearresteerd en zelfs verdwijnen (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Ook verklaart u te vrezen als verrader te worden beschouwd omdat u hier een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (verklaring volgend verzoek, vraag 24). U legt hierbij krantenartikelen neer omtrent de situatie van een groep afgewezen verzoekers uit IJsland die bij hun gedwongen terugkeer werden aangehouden (groene map, stuk 8).

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter

omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgediende verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U reisde namelijk legaal naar België met een paspoort.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing."

Verzoekster voert aan dat de houding van de Venezolaanse autoriteiten ten opzichte van terugkerende vluchtelingen het laatste jaar is gewijzigd, en wijst erop verschillende artikels te hebben bijgebracht waaruit blijkt dat er steeds meer mensen worden vastgehouden zonder proces (stukkenbundel verzoekster, stuk 7). Verzoekster maakt hiermee echter niet concreet aannemelijk alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd, noch dat zij een profiel heeft dat de aandacht van de autoriteiten zou kunnen trekken, noch dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten. Waar verzoekster verder beweert dat het rapport waarop de adjunct-commissaris bovenstaande analyse baseert, voornamelijk betrekking heeft op de situatie waarbij personen het land hebben verlaten omwille van humanitaire redenen en nadien vrijwillig terugkeren, en niet op personen die vertrokken zijn omwille van politieke redenen, en dat deze situaties enorm van elkaar verschillen, licht zij niet concreet toe in welke zin deze situaties verschillen en wat hiervan de gevolgen voor haar zijn. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster verder in haar verzoekschrift zelf stelt Venezuela oorspronkelijk niet verlaten te hebben omwille van politieke redenen. Verzoekster hekelt verder nog dat "deze COI Focus dateert van voor de verkiezingen", maar de situatie sindsdien grondig gewijzigd is, maar licht niet *in concreto* toe in welke zin de situatie gewijzigd is, noch wat hiervan de gevolgen voor het beweerde risico dat ze loopt dan wel mogen zijn. Uit de beschikbare landeninformatie, en met name de COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 26 september 2024, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, blijkt dat na de gecontesteerde presidentsverkiezingen van juli 2024 opnieuw massademonstraties plaatsvonden tegen de uitslag van de verkiezingen, die ook door heel wat landen en internationale waarnemers in twijfel is getrokken. Daarbij is de gewelddadige repressie door het regime van mensen die deelnemen aan betogingen en zich kritisch uitlaten over het regime opnieuw toegenomen, terwijl het regime eveneens een sfeer van wantrouwen en angst onder gewone burgers creëert en er weer meer willekeurige arrestaties lijken plaats te vinden om de bevolking te intimideren. In de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er thans sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel

omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel of bepaalde activiteiten dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit de beschikbare objectieve bronnen. Reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat zij zelf geen vrees heeft aangehaald omwille van haar beperkte politiek engagement bij een universitaire politieke beweging en uit haar verklaringen niet blijkt dat zij hierdoor ooit problemen heeft gekend. Verzoekster maakte evenmin aannemelijk bij terugkeer problemen te zullen kennen omwille van het werk van haar oudere broer als protestants dominee bij een oppositiepartij. Waar zij thans in het kader van haar huidige verzoek beweert dat deze broer een waarschuwing heeft gekregen om binnen de kerk niets uit te spreken tegen de regering, kan uit haar verklaringen niet blijken dat de actie die de overheid tegen haar broer heeft ondernomen verder is gegaan dan deze ene waarschuwing (AD, stuk 6, verklaring volgend verzoek, vraag 17). Verzoekster maakt voorts niet aannemelijk dat zij omwille van haar beweerde lidmaatschap van de politieke partij Vente Venezuela, ter staving waarvan zij geen enkel begin van bewijs bijbrengt, in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen. Zoals hoger werd toegelicht, kan evenmin worden aangenomen dat verzoeksters regeringskritische berichten op sociale media bekend zijn bij de Venezolaanse autoriteiten en zij omwille van deze berichten problemen zal kennen bij terugkeer naar Venezuela. Waar verzoekster nog aanvoert dat het niet ondenkbaar is dat ze bij een terugkeer zal worden aangehouden en haar gsm zal worden doorzocht, stelt de Raad vast dat dit louter een hypothetische vrees is die ze niet concreet aannemelijk maakt. Indien verzoekster daadwerkelijk vreest omwille van de inhoud van haar gsm in de problemen te zullen komen, weerhoudt niets haar ervan de volgens haar problematische elementen te kennen. Waar verzoekster nog toevoegt dat ze zonder aankondiging haar baan als onderzoeker bij een publieke instelling heeft opgezegd en stelt dat dit een verhoogd wantrouwen zal wekken en tot een grotere mate van toezicht zal leiden, kan niet blijken dat zij deze vrees eerder, in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, heeft aangehaald, wat de ernst en geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Bovendien staft zij haar beweringen in dit verband niet, noch licht zij toe over welke concrete aanwijzingen of informatie zij beschikt dat de beëindiging van haar baan als onderzoeker het risico op vervolging in haar hoofde vergroot. Verder voert verzoekster, behalve haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, geen andere persoonlijke omstandigheden of elementen aan op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Venezuela geïnterviewd zal worden door de autoriteiten.

Waar verzoekster hekelt dat ze enkel een interview bij de DVZ heeft gekregen, wijst de Raad erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van het CGVS behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is het CGVS immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat bij uitzondering kan worden besloten om geen persoonlijk onderhoud te organiseren wanneer de commissaris-generaal in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming van oordeel is dat ze een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of zijn gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de voormelde wet. Het feit dat er op het CGVS geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal *c.q.* de adjunct-commissaris overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de adjunct-commissaris, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster de nieuwe elementen op basis waarvan ze haar huidig volgend verzoek heeft ingediend op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen bij de DVZ. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van haar huidig volgend verzoek ook werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het erg belangrijk was om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van haar aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens haar niet mogelijk is (AD, stuk 6, verklaring volgend verzoek). Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de DVZ.

Mede gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, kan verzoekster niet overtuigen waar zij het verloop van haar interview bij de DVZ bekritiseert, stelt dat dit zeer beperkt en kort was en ze niet alle details en de nodige

uitleg heeft kunnen geven bij de verschillende nieuwe elementen, en er meer aandacht besteed had moeten worden aan de vragen 18 tot en met 21. De Raad merkt op dat er verzoekster aan het einde van haar gehoor bij de DVZ werd gevraagd of zij nog iets toe te voegen had, waaruit blijkt dat haar de mogelijkheid werd geboden haar verklaringen aan te vullen. Bovendien licht zij niet *in concreto* toe wat zij eventueel nog had willen aanvullen. Waar zij van mening is dat de adjunct-commissaris niet over alle relevante informatie beschikte om met kennis van zaken een beslissing te nemen, concretiseert zij dit evenmin, en is het voor de Raad niet duidelijk waaruit dit zou blijken, noch welke impact dit zou hebben op de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst verder op haar psychologische toestand en legt ter staving mailverkeer tussen haar en haar therapeut en een verslag van deze therapeut neer (stukkenbundel verzoekster, stukken 9 en 14). Uit dit laatste document, dat werd opgemaakt op 14 juli 2025, blijkt dat verzoekster zich heeft aangemeld voor psychotherapeutische begeleiding, die gestart is op 18 maart 2025, en dat zij duidelijke tekenen van ernstige psychologische stress vertoont. Uit dit verslag kan evenwel niet blijken dat de daarin opgelijste symptomen – verzoekster zou onder andere lijden aan slaapproblemen en concentratieproblemen, zich in een voortdurende angsttoestand bevinden, situaties of gesprekken vermijden die haar herinneren aan bedreigingen in haar thuisland en een gevoel van machteloosheid hebben – objectief werden vastgesteld en niet louter de weergave zijn van de klachten die verzoekster in haar gesprekken met de therapeut zelf beschrijft en de indruk die zij daarbij wekt. Hoe dan ook kan dit verslag niet weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend bewijs van de problemen die verzoekster in Venezuela heeft meegemaakt dan wel vrees bij terugkeer. De therapeut stelt in haar verslag dat de symptomen die verzoekster vertoont indicatief zijn voor een doorgemaakt trauma en onmogelijk los kunnen worden gezien van haar vluchtgeschiedenis en huidige context, doch kan geen uitsluitel geven over de omstandigheden die ten grondslag zouden liggen aan verzoeksters mentale toestand, daar zij hiervoor volledig aangewezen is op wat verzoekster haar meedeelt.

In zoverre zij aanvoert dat haar psychologische situatie in Venezuela alleen maar zal verslechteren, temeer daar geen goede begeleiding is voorzien, dient de Raad erop te wijzen dat de beoordeling van dit risico uitsluitend toekomt aan de DVZ en dat verzoekster zich dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Haar paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, werkbadge, diploma en blanco strafregister hebben louter betrekking op haar identiteit en leven in Venezuela, welke elementen op zich niet ter discussie staan (AD, stuk 4, 'Documenten', nrs. 1 en 2; stukkenbundel verzoekster, stuk 1). De foto's van de inbraak in de woning in 2020 en van D. werden reeds neergelegd en beoordeeld in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming en betreffen geen nieuwe elementen (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 3). Aan de foto's en berichten met betrekking tot de inbraak in 2024 kan maar weinig bewijswaarde worden verleend daar zij door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld of verklaard (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 7; stukkenbundel verzoekster, stukken 2 en 6). De inventaris die verzoekster voorlegt bevat louter informatie over de door haar tijdens de administratieve fase neergelegde documenten (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 9). Voorts legt verzoekster verschillende artikels neer aangaande de situatie in Venezuela na de verkiezingen, aangaande de recente onrust, betreffende politieke vervolgingen en willekeurige arrestaties en de vrijlating van D., doch dient de Raad vast te stellen dat al deze documenten louter algemeen van aard zijn en verzoeksters persoonlijke problemen niet *in concreto* staven (stukkenbundel verzoekster, stukken 15-18).

In de mate dat verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, dient te worden herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden problemen met, en vrees voor, de Venezolaanse autoriteiten, zij verder niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij omwille van haar vermeende politieke activiteiten, dan wel het loutere verblijf in het buitenland en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten staat en zij geen andere persoonlijke omstandigheden of elementen aanhaalt op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Venezuela door de autoriteiten zal worden gevisieerd.

Verzoekster betwist verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en wordt, daar zij door verzoekster niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT